

MLADÁ FRONTA DNES

1. Ostravské publikum je svérázné a upřímné

02.11.2022 Mladá fronta Dnes - Jana Palkovská
strana: 12 rubrika: Moravskoslezský kraj

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla; moravskoslezského; Národního

Divadelní herečka Veronika Forejtová

Činoherní herečka Veronika Forejtová už za svou kariéru ztvárnila přes 500 rolí. Od roku 1991 je členkou činohry **Národního divadla moravskoslezského** a do paměti diváků se zapsala například jako Paní Smrt v nezapomenutelné inscenaci Můj boj (Mein Kampf). Tento rok za svůj celoživotní přínos divadlu získala prestižní ocenění Thálie. "Je to čest pro region, který si to opravdu zaslouží," říká Veronika Forejtová, která už na divadelních prknech působí přes šedesát let. na jevišti, než zjistili, že je světlo, chvíli jim to trvalo a koukali, co se děje. Tehdy to bylo skutečně Donaha.

- Jak jste se cítila, když jste se dozvěděla, že vám byla udělena celoživotní Thálie?

Když mně zavolal předseda Herecké asociace, pan Ondřej Kepka, tak mě vůbec neohromilo to, že mám dostat takovou prestižní cenu. První, co mě napadlo, bylo, Ježíši, co já si vezmu na sebe. A druhý takový pocit byla radost, že ať už je holce dvacet, nebo osmdesát, chce prostě pořad vypadat. Upřímně musím říct, že mám radost. Radost je to ale zkalená tím, že se toho manžel (herec Zdeněk Forejt, pozn. red.) nedožil. Pro něj by to byl zázrak. On totiž ignoroval své vlastní úspěchy či neúspěchy a sledoval moji práci. Mám však také pocit zadostiučinění. Ne za sebe, ale za tento region. Protože toto ocenění za celoživotní dílo a přínos českému divadlu sem přišlo naposledy před třiceti lety Zoře Rozsypalové.

- Řekla byste, že je ostravské publikum v něčem odlišné?

Ano, je jiné a svérázné. Já sama jsem si pro něj i tento region vymyslela takový slogan. Ta dřina, co tu byla, křivila záda, ale rovnala páteř. Že je jiné, mohu dosvědčit z vlastní zkušenosti. To cítíte. Normální publikum má povislá ramena a sedí, jak se sluší. Ostravské publikum ne. Sice neruší, ale vidíte, že se ošívají a opravdu odchází. A to není přehnané, ostravské publikum si nedělá násilí, o pauze se sebere a odejde. Což si myslím, že je upřímné.

- Vy jste dříve působila v několika oblastních divadlech. Jak jste ale vnímala, když jste poprvé přišla do Ostravy?

My jsme nejprve byli v Českém Těšíně a do Ostravy jsme se jezdili pravidelně na představení dívat. Takže mi to nepřišlo. Pravda, tehdy to všechno bylo černější, špinavější, prašnější. Ale já sama pocházím z průmyslového města, a tak mi to nepřišlo. A tím, že jsme tu často byli, tak mě nic nezaskočilo.

- Nevadilo vám časté stěhování?

Kdyby to bylo na mně, tak kdybych dostala nějaké angažmá, zůstala bych tam. Ale manžel měl filozofii, že herec nemá zůstat na jednom místě. Že si zvykne. Režisér ví, co od něj čekat, on zase ví, co čekat od režiséra, a pak stagnuje. Herec má vždy začínat z pozice černého koně. Ale právě díky tomu jsem se potkala s několika úžasnými lidmi a režiséry. Ve Varech jsme potkali například Gustava Opočenského nebo Toníčka Zaccala, což byl úžasný herec. Kdybychom byli na jednom místě, tak je nikdy nepotkáme.

- Kterou roli považujete za vaši životní?

Role, které mě buď lidsky, nebo profesně ovlivnily, bych spočítala na jedné ruce. Je jich pět. Měla jsem neskutečné štěstí na repertoár. To, co já si zahrála, si snad herečka ani nemůže vysnit. Ale tak to někde bylo zařízeno. Na prvním místě, ale opravdu na prvním, bych jmenovala Taboriho a Můj boj, kde jsem hrála Paní Smrt. Nebyla to titulní ani hlavní role, byla to role, která přijde až po pauze. Je v ní ale to, co já si myslím o životě, o smrti, o lidech, proč se věci dějí, proč se nedějí. To všechno je tam přesně pojmenované.

- A ty další role?

Pak třeba taková Eleonora Akvitánská, Lev v zimě. To vám byla úžasná osobnost. Poté jsem hrála jednou Čapkovu Matku a potom Pitinského Matku. Dvě naprosto rozdílné role. A mohla bych jmenovat dále. Jistě, někdy člověk musí člověku posloužit a hraje malou roli. Ale nikdy jsem to nebrala. Manželovi to vadilo. Titulní role byla červený puntík, hlavní zelený. Takto si to vedl a říkal: "Hele hele, nějak dlouho už tu nebyl červený puntík."

- Takže on vás takto hlídal.

Ano. Když jsem byla nominovaná na Thálii za Piknik, tak se tenkrát nesesedlo u stolečků, ale chodili jsme na jeviště z takových vysokánských schodů. Mezitím šly ukázky různých inscenací a kameraman švenknul kamerou na něj. Zdeněk byl tak pyšnej. To byla také krásná role. A nevím, kdo nyní vybíral na Tháliích ukázky, protože tam byl pan Forejt. Bylo štěstí, že předtím byla generálka, kde jsem ukázkou viděla. Kdybych byla na jevišti a pustili by to, těžko bych to zvládla. To je mé doživotní trauma.

- V roli Paní Smrti jste strávila dlouhých čtrnáct let. Jak jste se cítila, když jste ji hrála naposledy?

Já to beru tak, že to je prostě život. Nikdy jsem netrpěla trémou, ale byly role, na které jsem se připravovala, to je to řemeslo. A pak byly role, které vám přirostou k srdci a máte z nich větší radost. Že bych ale tesknila, to ne. Nepřišlo mi, že by to bylo naposledy. Ono to žije dál. V mých vzpomínkách, v mém prožitku.

- V průběhu let jste si zahrála role vážné, tragické i komediální. Které jsou vám nejbližší?

A víte, že komediální. Protože je daleko těžší diváka rozesmát. A tím nemyslím, když řeknete hýždě lidovým výrazem, myslím rozesmát ho kvalitním humorem. A pokud jsem hrála tragédii, tak jsem měla ráda tragikomické role. Když vás něco pronásleduje a vy máte jako osobnost sílu tomu čelit. To bylo úžasné a na těch jsem si vždy pochutnala.

- V současné době působíte v inscenacích Donaha! (Hole dupy) a Habadúře. Jaké jsou tyto role?

Jsou to role, za které se nemusím stydět a stejně tak i za inscenace. Jsou velice vkusné, a navíc si tam i zahraju na klavír. I když zrovna teď nedávno se stala taková příhoda. V Donaha se slévači postupně svlékají. S posledním taktém rozepnou tanga na suché zipy, trhnou a v tu chvíli přesně zhasne osvětlovač. Tehdy sedím téměř mezi diváky na závěr a koukám do publika. A najednou mezi diváky propukne taková bouře. Nehráli jsme to nějaké dva měsíce a osvětlovač zhasl o dvě tři doby později. Takže ti kluci

- A co Habadúra?

U té mi trošičku vadí ta improvizace. Je to takový ten klasický anglický humor a každá hlavní postava má maximálně tři repliky, aby si vymyslely Habadúru na toho druhého. Fakt je ten, že ti kluci jsou oba vtipní a improvizují. Já sama to neumím a neodsuzuji to, ale tam se to, myslím, nehodí. Já vždy říkám, pánové, to i hlupák by si vymyslel habadúru, když tam je soutěž o to, kdo bude mít poslední slovo a kdo bude vtipnější. Nehledě na to, že ten humor je jiný než od autora.

- Vaše původní divadelní profese byla balet. Jak se stalo, že jste nakonec skončila u činohry?

V každé slušné rodině se patřilo chodit do klavíru a do baletu. Balet, to je nejkrásnější, nejtěžší a nejnevědnější disciplína. Ale když mi bylo sedmnáct, choreograf mi řekl: "Poslechni, ty jsi od pasu nahoru nordický typ a od pasu dolů slovanský typ. Nikdy nebudeš stát v první řadě. I když umíš, tak primabalerínou nikdy nebudeš. Jsi ctižádostivá a bude ti to vadit." V té době přijel ředitel Západočeského divadla Klatovy, který sháněl mladou holku do souboru. A pan choreograf mi říká: "Ber to." Takže takto začala činohra, ale po baletu teskním stále.

- Jaká byla vaše první role?

Hrála jsem v činohře Dalskabáty, hříšná ves od Jana Drdy roli Madlenky. Dali mi blond paruku s dlouhými copy. No to bylo něco strašného! Po premiéře za mnou přišel ředitel a říká: "Slibuji, že už ti to nikdy neudělám." Takže jsem od těch osmnácti, devatenácti let hrála charakterní a starší role. Pak se shodou okolností tady v operetě Dalskabáty hrály také. Já tam hostovala, ale už v roli staré Plajznerky. A tak jsem si vzpomněla na své herecké začátky.

Normální publikum má povislá ramena a sedí, jak se sluší. Ostravské ne.

S posledním taktém rozepnou tanga na suché zipy, trhnou a v tu chvíli zhasne.

Foto: Adolf Horsinka, MAFRA

O autorovi: Jana Palkovská, redaktorka MF DNES

Divadelní herečka Veronika Forejtová

Ostravské publikum je svérázná a upřímná

Jana Palkovská
redaktorka
MF DNES

Cinoherní herečka Veronika Forejtová už za svou kariéru ztvárila přes 500 rolí. Od roku 1991 je členkou čínohry Národního divadla moravskoslezského a do paměti diváků se zapsala například jako Paní Smrt v nezapomenutelné inscenaci Můj boj (Mein Kampf). Tento rok za svůj celoživotní přínos divadlu získala prestižní ocenění Thálie. „Je to čest pro region, který si to opravdu zaslouží.“ říká Veronika Forejtová, která už na divadelních prknech působí přes šedesát let.

Jak jste se cítila, když jste se dozvěděla, že vám byla udělena celoživotní Thálie?

Když mně zavolal předseda Herecké asociace, pan Ondřej Kepka, tak mě vůbec neohromilo to, že mám dostat takovou prestižní cenu. První, co mě napadlo, bylo, Ježíši, co já si vezmu na sebe. A druhý takový pocit byla radost, že af už je hoole dvacet, nebo osmdesát, chce prostě pořádky vypadat. Upřímně musím říct, že mám radost. Radost je to ale zklamaná tím, že se toho manžel (herec Zdeněk Forejt, poen. red.) nedožil. Pro něj by to byl zážrak. On totiž ignoroval své vlastní úspěchy či neúspěchy a sledoval moji práci. Mám však také pocit zadošťování. Ne za sebe, ale za tento region. Protože toto ocenění za celoživotní dílo a přínos českému divadlu jsem přišlo naposledy před třiceti lety Zofe Rozsypalové.

Řekla byste, že je ostravské publikum v něčem odlišné?

Ano, je jiné a svérázná. Já sama jsem si pro něj i tento region vymyslela takový slogan. Ta dřina, co tu byla, křivila záda, ale rovnala páteř. Že je jiné, mohu dosvědčit z vlastní zkušenosti. To cítíte. Normální publikum má povíslá ramena a sedí, jak se sluší. Ostravské publi-

ku ne. Sice neruší, ale vidíte, že se ošívají a opravdu odchází. A to není přehnané, ostravské publikum si nedělá násilí, o pauze se sebere a odejde. Což si myslím, že je upřímné.

Vy jste dříve působila v několika oblastních divadlech. Jak jste ale vnímala, když jste poprvé přišla do Ostravy?

My jsme nejprve byli v Českém Těšíně a do Ostravy jsme se jezdili pravidelně na představení divát. Takže mi to nepříšlo. Pravda, tehdy to všechno bylo černější, špinavější, prasnější. Ale já sama pocházím

Role, které mě bud lidsky, nebo profesně ovlivnily, bych spočítala na jedné ruce. Je jich pět. Měla jsem neskutečné štěstí na repertoár. To, co já si zahrála, si snad herečka ani nemůže vysníit. Ale tak to někde bylo zařizeno. Na prvním místě, ale opravdu na prvním, bych jmenovala Taboriho a Můj boj, kde jsem hrála Paní Smrt. Nebyla to titulní ani hlavní role, byla to role, která přijde až po pauze. Je v ní ale to, co já si myslím o životě, o smrti, o lidech, proč se věci dějí, proč se nedějí. To všechno je tam přesně pojmenováno.

A ty další role?

Pak třeba taková Eleonora Akvitánská, Lev v zimě. To vám byla úžasná osobnost. Poté jsem hrála jednu Čapkovu Matku a potom Pitinského Matku. Dvě naprosto rozdílné role. A mohla bych jmenovat dále. Jistě, někdy člověk musí člověku posloužit a hraje malou roli. Ale nikdy jsem to nebrala. Manželovi to vadilo. Titulní role byla červený puntík, hlavní zelené. Takto si to veď a říkal: „Hele hele, nějak dlouho už tu nebyl červený puntík.“

Takže on vás takto hlídal.

Ano. Když jsem byla nominovaná na Thálie za Pikník, tak se tenkrát nesedělo u stolečků, ale chodili jsme na jeviště z takových vysokánkových schodů. Mezitím sly ukazky různých inscenací a kameraman švenkul kamerou na něj. Zdeněk byl tak pyšnej. To byla také krásná role. A nevím, kdo nyní vybíral na Tháliích ukazky, protože tam byl pan Forejt. Bylo štěstí, že předtím byla generálka, kde jsem ukazku viděla. Kdybych byla na jevišti a pustil by to, těžko bych to zvládla. To je mé doživotní trauma.

V roli Paní Smrti jste strávila dlouhých čtrnáct let. Jak jste se cítila, když jste jí hrála naposledy?

Já to беру tak, že to je prostě život. Nikdy jsem netrpěla trémou, ale

byly role, na které jsem se připravovala, to je to řemeslo. A pak byly role, které vám přirostou k srdci a máte z nich větší radost. Že bych ale tesknila, to ne. Nepříšlo mi, že by to bylo naposledy. Ono to žije dál. V mých vzpomínkách, v mém prožitku.

V průběhu let jste si zahrála role vážné, tragické i komediální. Které jsou vám nejbližší?

A víte, že komediální. Protože je daleko těžší diváka rozesmát. A tím nemyslím, když řeknete hýždě lidovým výrazem, myslím rozesmát ho kvalitním humorem. A pokud jsem

ci na jevišti, než zjistili, že je světo, chvilku jim to trvalo a koukali, co se děje. Tehdy to bylo skutečné Donaha.

A co Habaďúra?

U té mi trošičku vadí ta improvizace. Je to takový ten klasický anglický humor a každá hlavní postava má maximálně tři repliky, aby si vymyslely Habaďuru na toho druhého. Fakt je ten, že ti kluci jsou oba vtipní a improvizují. Já sama to neumím a neodsuzuji to, ale tam se to, myslím, nehodí. Já vždy říkám, pánové, to i hlupák by si vymyslel habaďuru, když tam je soutěž o to, kdo bude mít poslední slovo a kdo bude vtipnější. Nelehké na to, že ten humor je jiný než od autora.

Vaše původní divadelní profese byla balet. Jak se stalo, že jste nakonec skončila u činohry?

V každé slušné rodině se patřilo chodit do klavíru a do baletu. Balet, to je nejkrásnější, nejtěžší a nejuvštěčnější disciplína. Ale když mi bylo sedmáct, choreograf mi řekl: „Poslechni, ty jsi od pasu nahoru nordický typ a od pasu dolů slovanský typ. Nikdy nebudeš stát v první řadě. I když umíš, tak primabalerínu nikdy nebudeš. Jsi citlivější a bude ti to vadit.“ V té době přijel ředitel Západočeského divadla Klatovy, který sháněl mladou holku do souboru. A pan choreograf mi říká: „Ber to.“ Takže takto začala činohra, ale po baletu teskním stále.

Jaká byla vaše první role?

Hrála jsem v činohře Dalská báty, hříšná ves od Jana Drdy roli Madlenky. Dali mi blond paruku s dlouhými copy. No to bylo něco strašného! Po premiéře za mnou přišel ředitel a říká: „Slibuji, že už ti to nikdy neudělám.“ Takže jsem od těch osmnácti, devatenácti let hrála charakterní a starší role. Pak se shodou okolností tady v operě Dalská báty hrály také. Já tam hostovala, ale už v roli staré Plajznerky. A tak jsem si vzpomněla na své herecké začátky.

“ Normální publikum má povíslá ramena a sedí, jak se sluší. Ostravské ne. “

“ S posledním taktém rozepnou tanga na suché zipy, trhnou a v tu chvíli zhasne. “

z průmyslového města, a tak mi to nepříšlo. A tím, že jsme tu často byli, tak mě nic nezaskočilo.

Nevadilo vám časté stěhování?

Kdyby to bylo na mně, tak kdybych dostala nějaké angažmá, zůstala bych tam. Ale manžel měl filozofii, že herec nemá zůstat na jednom místě. Že si zvykne. Režisér ví, co od něj čeká, on zase ví, co čeká od režiséra, a pak stagnuje. Herec má vždy začínat z pozice černého koně. Ale právě díky tomu jsem se potkala s několika úžasnými lidmi a režiséry. Ve Varech jsme potkali například Gustava Opočenského nebo Tonička Zaccala, což byl úžasný herec. Kdybychom byli na jednom místě, tak je nikdy nepotkám.

Kterou roli považujete za vaši životní?

hrála tragédie, tak jsem měla ráda tragikomické role. Když vás něco pronásleduje a vy máte jako osobnost sílu tomu čelit. To bylo úžasně a na těch jsem si vždy pochutnala.

V současné době působíte v inscenacích Donaha! (Hole dupy) a Habaďúře. Jaké jsou tyto role?

Jsou to role, za které se nemusím stydět a stejně tak i za inscenace. Jsou velice vkusné, a navíc si tam i zahrāju na klavír. I když zrovna teď nedávno se stala taková příhoda. V Donaha se slévají postupně svlékají. S posledním taktém rozepnou tanga na suché zipy, trhnou a v tu chvíli přesně zhasne osvětlovač. Tehdy sedím téměř mezi diváky na závěr a koukám do publika. A najednou mezi diváky propukne taková bouře. Nehráli jsme to nějaké dva měsíce a osvětlovač zhasl o dvě tři doby později. Takže ti klu-